

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

RUGĂCIUNE CATRE ȘFANTUL DIMITRIE IZVORĂTORUL DE MIR

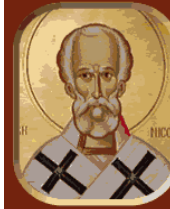
“**M**are mucenice Dimitrie, Izvorătorule de Mir, cel care ai rușinat păgânătatea, plecându-ne genunchii înaintea ta, ne rugăm ție cu umilință: Tu, cel care stai înaintea lui Hristos, vindecă-ne prin rugăciunea ta de patimile sufletești și trupești care ne apasă!

Luminează-ne sufletele moleșite de păcate, tu, cel care te-ai luptat cu tăria Duhului pentru adevărarea credinței adevărate!

Ferește-ne, sfinte, prin iubitoarea ta mijlocire, de orice întâmplări rele: de boli, de neputințe, de potop, de foc, de cutremur, de vrajbă, de lipsuri, de războiul dintre noi, de vrăjmașii văzuți și de cei nevăzuți și de toate primejdiile, ca să ne învrednicim și noi, păcătoșii, în veacul ce va să fie, ca împreună cu tine și cu toți sfinții, să-L slăvim cu bucurie pe Dumnezeu și să devenim părtași vieții veșnice. Amin!”

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Particularitățile vremurilor noastre

Din ce în ce mai mult lumea înclină spre un creștinism fals, isteric. Dar noi nu trebuie să dăm atenție gusturilor ei - cu cât mai mult vom păzi duhul credinței noastre, cu atât mai străini vom fi acestei lumi, cu atât mai mult vom fi urâți de ea, disprețuiți, și îi vom părea absurzi, neputincioși, chiar lipsiți de har. Dacă astăzi lumea este curioasă în legătură cu credința ortodocșilor, acesta nu este un pretext ca noi, de dragul lumii, să arătăm o falsă duhovnicie.

Timpiul nostru nu-i sunt proprii bogăția bucatelor duhovnicești, nici cea măreție și bună mireasmă de care era plină viața creștinilor de odinioară. Nouă ne-au rămas neputința și necazul, de aceea mântuitoare pentru noi sunt rugăciunea smerită și plânsul pentru păcătoșenia noastră, cea mai umilă părere despre toate lucrările și faptele noastre, mila față de aproapele, primirea recunoscătoare, fără de cârtire, a tot ce se întâmplă cu noi, totala încredere în mila lui Dumnezeu și nici într-un caz nădejdea în faptele noastre bune. O imagine a acestui fapt o găsim la Sfântul Ignatie. Bogăția bunurilor duhovnicești în mediul vechilor creștini el o compară cu un ospăț organizat de bogatul Stăpân al casei pentru numeroșii Săi prieteni și cunoscuți. „La această masă duhovnicească urma să fie un număr nesfârșit de bucate, iar la sfârșitul mesei oaspeții să fie generos recompensați cu daruri duhovnicești și apoi să plece, Stăpânul casei a văzut o mulțime de oameni flămânzi și a poruncit slugilor să nu strângă de pe masă, ci să ofere tot ce a rămas celor săraci. Aceștia au intrat cu precauție și nedumerire în sala impunătoare și au început să servească tot ce rămăsese pe masă și sub masă, firimiturile căzute. Nimeni n-a mâncat porție întreagă, adusă de slugi, nici nu a folosit tacâmurile și vasele prețioase, n-a auzit corul cântăreților, muzica, astfel că nimeni dintre ei nu putea să aibă o imagine clară despre masa ce avusese loc. Potolindu-și foamea, puteau doar să ghicească cum arăta masa înainte de sosirea lor.

Cu toate acestea, ei au căzut în fața Stăpânului casei, mulțumindu-l pentru mâncarea pe care ei n-o mai mâncaseră până atunci, nici n-o mai văzuseră. El le-a spus lor: „Fraților! În momentul în care am organizat acest prânz nu v-am avut pe voi în vedere, de aceea nu v-am oferit masa așa cum se cuvine și nici nu vă dau daruri...” Săracii au exclamat într-un glas: „Stăpâne! Oare ne mai trebuie daruri? Oare ne trebuie o masă nemaivăzută? Iți suntem recunoscători pentru că nu Te-ai scârbit de noi, cei sfâșiați de tot felul de neajunsuri, ci ne-ai primit în cortul Tău și ne-ai scos din foamea grozavă!” Săracii s-au împrăștiat, neîncetând să-l mulțumească milostivului Stăpân. Atunci El le-a spus slugilor: „Acum strângeți masa și închideți cortul: oaspeții nu vor mai fi și ce s-a servit spre mâncare s-a terminat. Totul s-a încheiat!” Sărac și mizer, acesta este chipul stării noastre; firimiturile și farfuriile goale reprezintă foamea duhovnicească a timpului nostru; smerita recunoștință și recunoașterea de a fi nevrednic de mâncăruri luxuriante și de daruri sunt exemplul dispoziției sufletului necesar nouă.

Ne este de folos să ascultăm cu atenție acele profeții ale Sfinților Părinți, care se referă la timpul nostru, la timpul, judecând după toate, cel din urmă. Această conștientizare a duhului timpului nostru, pe de o parte, ne va scoate din starea de înșelare de sine, ne va deschide viziunea corectă asupra forțelor și a posibilităților noastre, va face mai modeste cerințele noastre față de sine și față de alții, iar, pe de altă parte, ne va obliga să ne ridicăm moralul, să fim mai veghetori și precauți, să nu deznădăjduim, dar nici să nu ne înălțăm iluzoriu, rupându-ne de realitate. Să ascultăm cuvintele dureroase, dar folositoare: „Soarele care apune reprezintă starea creștinului timpurilor noastre. Lucește de asemenea Soarele Dreptății - Hristos: El răspândește razele, dar ele nu mai revărsă nici cea lumină, nici cea căldură ca în timpurile vechi, deoarece razele Lui nu mai cad direct asupra noastră, ci doar tangențial. Razele Soarelui Dreptății, Hristos, sunt harul Duhului Sfânt.

În prezent, când s-au înmulțit cei bogați cu știința, cu artele, cu tot ce este material, a lipsit cel cuvios (Psalmul 11). Sfântul Duh, privind la fiii oamenilor, căutând un

nevrednic vas prin mulțimea celor care se numesc învățați, luminați, ortodocși, rostește la adresa lor o sentință amară: Nu este cel ce înțelege, nu este cel ce caută pe Dumnezeu.

Iată cauzele pentru care Duhul lui Dumnezeu Se înstrăinează de noi, în timp ce El este adevărata moștenire a creștinilor adevărați, începătorul atotsfânt al neamului dobândit de toți noii israeliteni...

„Sfânta Scriptură mărturisește că, asemenea iudeilor, creștinii vor începe treptat să se îndepărteze de învățătura revelată de Dumnezeu, să nu mai dea atenție înnoirii firii omenești de Dumnezeu-Omul, vor uita de veșnicie, toată atenția o vor îndrepta asupra vieții lumești; se vor ocupa tot mai mult cu situația lor pe pământ, de parcă ar trăi aici veșnic, cu satisfacerea dorințelor lor pervertite. Se înțelege: o astfel de direcție îi este străină Mântuitorului, Care l-a răscumpărat pe om pentru fericita veșnicie. Unei astfel de direcții îi este proprie lepădarea de creștinism.”

„În mijlocul Raiului răul s-a arătat ascuns sub înfățișarea binelui, ca să înșele cu mai multă ușurință; el se găsește în sâmurile Sfintei Biserici acoperit și înfrumusețat cu tot felul de momeli atrăgătoare, pe care le numește petreceri și distracții nevinovate, dând dezvoltarea vieții trupesti și împrăștarea harului drept prosperitate și dezvoltare a omenirii. Oamenii vor fi stricați la minte, pentru că se vor învoi cu minciuna (Pilde 2, 12), necercați în credință, având înfățișarea adevăratei credințe, dar făgăduind puterea ei.

„În prezent în multe privințe oamenii au îndrăznit să adauge rânduieilor Sfântului Duh rânduielele lor. Din această cauză rânduielele cerești s-au făcut pământești, cele duhovnicești, trupesti, cele sfinte, păcătoase, cele înțelepte, ne- înțelepte... Există, în particular, creștini, dar s-a pierdut cunoașterea generală, unitară a Adevărului, cu care totul s-ar fi unit într-un singur trup duhovnicesc, cu un singur chip al gândurilor, cu un singur duh, sub un singur cap - Hristos. În prezent orice om își are modul propriu de gândire, religia sa, calea sa, primite de bunăvoie sau întâmplător. Fiecare o ia razna în direcția dorită, neștiind unde merge, și nimeni nu-l oprește; oamenii nu mai aud - atât s-a îngreuiat auzul lor - glasul mântuitor al adevăratului Păstor, care răsună din Sfânta Lui Biserică, demascând minciuna, vestind și arătând tuturor calea cea dreaptă. l-a asurzit zgomotul grijilor pământești, zgomotul veselirii simțurilor, al prosperității pământești. Lipit de pământ, sufletul lor nu este capabil să recepteze impresiile duhovnicești.”

[...]Capcanele diavolului s-au înmulțit prea tare. S-au înmulțit cărțile care conțin învățături mincinoase; s-au înmulțit mințile care inventează și comunică altora învățături mincinoase, s-au împrăștiat următorii Adevărului sfânt; a crescut respectul pentru virtuțile firești, accesibile pentru iudei și păgâni, a crescut respectul pentru virtuțile păgâne, potrivit firescului însuși; s-a micșorat înțelegerea virtuților creștine; s-a dezvoltat viața materială, a dispărut viața duhovnicescă; plăcerile și grijile trupesti consumă tot timpul; nu mai este timp să ne amintim de Dumnezeu. Și aceasta se transformă în obligație, în lege.” „Noi am ajuns în prezent într-o asemenea stare, când ne putem mântui exclusiv

prin răbdarea fără cârtire a **necazurilor**, cu credința în Dumnezeu și cu nădejdea în milostivirea Lui. Pe alte căi acum nu știe nimeni să se mântuiască. Rămâne pentru timpul nostru doar o singură cale: răbdarea necazurilor....”

[...]Fără smerenie, omul nu poate să primească oarecare daruri ale lui Dumnezeu. Iată de ce s-a prezis că în timpurile din urmă, în virtutea mândriei care se intensifică, oamenii se vor mântui doar cu răbdarea necazurilor și a bolilor, iar nevoițele vor fi luate de la ei.”

[...]Necazurile sunt îndeosebi destinul timpului nostru, căruia nu îi este dată nici nevoița muceniei, nici nevoița monahismului. Destinul nostru, al creștinilor timpului din urmă, este cel al necazurilor, după cum se pare mărunte, insignifiante. Cântarul este la Dumnezeu!”

[...]Trebuie să înțelegem duhul timpului și să nu ne pierdem vremea cu vechile obiceiuri și impresii, care în timpul prezent sunt imposibil de înfăptuit. [...]